

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op de hoger beroepen van:

1. (hierna: de vreemdeling),
2. de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel (hierna: de minister),
appellanten,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zwolle, van 2 mei 2012 in zaak nr. 12/12547 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 13 april 2012 heeft de minister de vreemdeling opgedragen de Europese Unie onmiddellijk te verlaten en tegen haar een inreisverbod uitgevaardigd. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 2 mei 2012, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard en overwogen dat het tegen het inreisverbod gerichte beroepschrift krachtens artikel 6:15, tweede lid, van de Awb ter behandeling als bezwaarschrift wordt doorgezonden aan de minister. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de vreemdeling en de minister bij onderscheidenlijke brieven, bij de Raad van State binnengekomen op 9 mei 2012, hoger beroep ingesteld. Deze brieven zijn aangehecht.

De vreemdeling en de minister hebben een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Bij besluit van 22 april 2011 heeft de minister voor Immigratie en Asiel een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. In dit besluit heeft de minister onder meer vermeld dat de vreemdeling met ingang van de dag waarop de beroepstermijn is verstreken niet langer rechtmatig in Nederland verblijft, dat zij Nederland uit eigen beweging dient te verlaten voor het einde van de beroepstermijn en dat zij bij gebreke hiervan kan worden uitgezet. Voorts heeft de minister daarin vermeld dat dit besluit tevens is aangemerkt als terugkeerbesluit en dat het instellen van beroep de rechtsgevolgen van het besluit opschort, zodat de vreemdeling de behandeling van dat beroep in Nederland mag afwachten.

Bij uitspraak van 2 februari 2012 in zaak nr. 11/16807 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 13 juni 2012 in zaak nr. 201201946/1/V1 (www.raadvanstate.nl) heeft de Afdeling het daartegen door de vreemdeling ingestelde hoger beroep kennelijk ongegrond verklaard.

Bij besluit van 13 april 2012 heeft de minister de vreemdeling opgedragen de Europese Unie onmiddellijk te verlaten en tegen haar een inreisverbod uitgevaardigd.

In het hoger beroep van de vreemdeling

2.2. Hetgeen de vreemdeling in het hogerberoepschrift heeft aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan, gelet op r.o. 2.3.2 van de uitspraak van de Afdeling van 15 juni 2012 in zaak nr. 201203301/1/V3 (www.raadvanstate.nl), niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus

aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.3. Het hoger beroep van de vreemdeling is kennelijk ongegrond.

In het hoger beroep van de minister

2.4. De minister klaagt in de enige grief dat de rechtbank het tegen het inreisverbod gerichte beroepschrift van de vreemdeling ten onrechte krachtens artikel 6:15, tweede lid, van de Awb ter behandeling als bezwaarschrift aan hem heeft doorgezonden.

2.4.1. De door de minister in deze grief opgeworpen rechtsvraag heeft de Afdeling eveneens beantwoord bij uitspraak van 15 juni 2012 in zaak nr. 201203301/1/V3. Uit overweging 2.3.6, derde alinea, van die uitspraak, waarbij de Afdeling blijft en waaraan de grief niet afdoet, bezien in verbinding met de hiervoor onder 2.1. weergegeven feiten en omstandigheden, volgt dat tegen het inreisverbod rechtstreeks beroep openstond.

De grief slaagt.

2.5. Het hoger beroep van de minister is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd, voor zover de rechtbank daarin het beroep tegen het inreisverbod niet-ontvankelijk heeft verklaard. De Afdeling zal de zaak met toepassing van artikel 55, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wet op de Raad van State naar de rechtbank terugwijzen om te worden behandeld en beslist met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen.

Voor het overige dient de aangevallen uitspraak te worden bevestigd.

2.6. De Afdeling zal de proceskosten in hoger beroep vaststellen. De rechtbank dient omtrent de vergoeding van deze kosten te beslissen.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep van de vreemdeling ongegrond;
- II. verklaart het hoger beroep van de minister gegrond;
- III. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 2 mei 2012 in zaak nr. 12/12547, voor zover daarin het beroep tegen het inreisverbod van 13 april 2012 niet-ontvankelijk is verklaard;
- IV. wijst de zaak in zoverre naar de rechtbank terug;
- V. bevestigt de aangevallen uitspraak voor het overige;
- VI. stelt de door de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep gemaakte kosten vast op een bedrag van € 437,00 (zegge: vierhonderdzevenendertig euro), en bepaalt dat de rechtbank beslist omtrent de vergoeding van deze kosten.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. A.B.M. Hent en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. B. van Dokkum, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

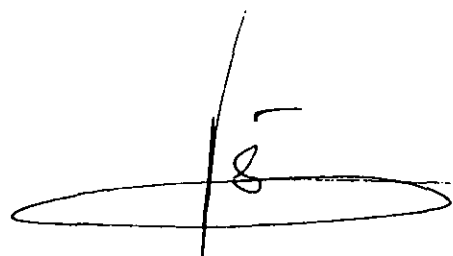
w.g. Van Dokkum
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 24 juli 2012

480-714.

Verzonden: 24 juli 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser

AFSCHRIFT

Uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE
nevenzittingsplaats Zwolle

Sector Bestuursrecht, Enkelvoudige Kamer voor Vreemdelingenzaken
Registratienummer: Awb 12/12547

Uitspraak op het beroep tegen het terugkeerbesluit en inreisverbod als bedoeld in artikel 66a van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) in het geding tussen:

geboren op
van Afghaanse nationaliteit,
IND dossiernummer 0911.05.1355,
V-nummer
thans verblijvende in Detentiecentrum Rotterdam,
raadvrouw mr. E. Derksen,
eiseres;

en

de minister voor Immigratie, Integratie en Aziel,
vertegenwoordigd door drs. B.H. Wezeman,
ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND),
verweerder.

1. Procesverloop

Op 13 april 2012 heeft verweerder aan eiseres een kennisgeving als bedoeld in artikel 62a, eerste lid, van de Vw 2000 (hierna: terugkeerbesluit) uitgereikt. De kennisgeving houdt tevens een inreisverbod voor de duur van twee jaren in.

Eiseres heeft op 16 april 2012 tegen het terugkeerbesluit en het inreisverbod beroep ingesteld.

Het beroep is behandeld ter zitting van 25 april 2012. Eiseres is verschenen, bijgestaan door haar raadvrouw. Verweerder heeft doen vertegenwoordigen.

2. Overwegingen

T.a.v. het terugkeerbesluit

De rechtbank stelt vast dat eiseres bij besluit van 22 april 2011 te kennen is gegeven dat op haar de verplichting rust Nederland onmiddellijk uit eigen beweging te verlaten. In zoverre is

Awb 12/12547

blad 2/3

met de kennisgeving van 13 april 2012, waarin die verplichting is herhaald, geen nieuw rechtsgevolg ingetreden, zodat het beroep daartegen niet-ontvankelijk dient te worden verklaard.

T.a.v. het inreisverbod

Ambtshalve dient te worden beoordeeld of tegen dit inreisverbod rechtstreeks beroep openstaat of dat eiseres eerst bezwaar had moeten maken.

Artikel 62a, eerste lid, van de Vw 2000 bepaalt, voor zover thans van belang, dat verweerder de vreemdeling, niet zijnde gemeenschapsonderdaan, die niet of niet langer rechtmatig verblijf heeft, schriftelijk in kennis stelt van de verplichting Nederland uit eigen beweging te verlaten en van de termijn waarbinnen hij aan die verplichting moet voldoen.

Op grond van het tweede lid van dat artikel geldt de kennisgeving, bedoeld in het eerste lid, als terugkeerbesluit en kan het tevens een inreisverbod inhouden.

Ingevolge artikel 66a, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 vaardigt verweerder een inreisverbod uit tegen de vreemdeling, die geen gemeenschapsonderdaan is, op wie artikel 64 van de Vw 2000 niet van toepassing is en die Nederland niet uit eigen beweging binnen de daarvoor geldende termijn heeft verlaten, in welk laatste geval het inreisverbod slechts door middel van een zelfstandige beschikking wordt uitgevaardigd dan wel een beschikking die mede strekt tot wijziging van het reeds gegeven terugkeerbesluit.

Artikel 75, aanhef en onder c, van de Vw 2000 bepaalt dat in afwijking van artikel 7:1 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) geen bezwaar kan worden gemaakt tegen een beschikking die een kennisgeving inhoudt overeenkomstig artikel 62a, tweede lid, van de Vw 2000.

Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, is tegen eiseres reeds eerder - bij besluit van 10 juni 2011 - een terugkeerbesluit uitgevaardigd. Nu eiseres niet aan haar uit dat besluit voortvloeiende terugkeerverplichting heeft voldaan, geldt het thans bestreden besluit niet als een terugkeerbesluit. Dit betekent dat het bij het bestreden besluit uitgevaardigde inreisverbod geen kennisgeving is als bedoeld in artikel 62a, eerste lid, van de Vw 2000 en derhalve de in artikel 75, aanhef en onder c, van de Vw 2000 neergelegde uitzondering op de verplichting eerst bezwaar te maken tegen een besluit, niet geldt voor het bij het bestreden besluit opgelegde inreisverbod.

Nu sprake is van een zelfstandige beschikking waarmee tegen eiseres een inreisverbod is uitgevaardigd, staan de rechtsmiddelen als bedoeld in afdeling 2 van hoofdstuk 7 van de Vw 2000 open. Dit brengt met zich dat eiseres eerst bezwaar had dienen te maken tegen de kennisgeving van de uitvaardiging van het inreisverbod van 31 januari 2012. De rechtbank zal dan ook op grond van artikel 6:15, tweede lid, van de Awb het beroepsschrift van eiseres als een bezwaarschrift doorsturen aan verweerder ter verdere afhandeling.

Het beroep, gericht tegen het besluit tot het opleggen van een inreisverbod, is dan ook niet-ontvankelijk.

Awb 12/12547

blad 3/3

3. Beslissing

De rechtbank verklaart de beroepen, gericht tegen het terugkeerbesluit en de kennisgeving tot het opleggen van een inreisverbod, niet-ontvankelijk.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.R. Schimmel, rechter, en door deze en H. Blekkenhorst als griffier ondertekend. Uitgesproken in het openbaar op

- 2 MEI 2012

Afschrift verzonden op: - 2 MEI 2012

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak binnen een week na verzending daarvan hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingszaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Algemene wet bestuursrecht (Herstel verzoeken) is niet van toepassing.

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 9 MEI 2012	
ZAAKNR	
AAN:	201204736/1
BEPANDELD DO	PAR:

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500EA 'S-GRAVENHAGE

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel
te 's-Gravenhage,
appellant
Gemachtigde: mr. A.H. Straatman,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zitting houdende te
Zwolle
van 2 mei 2012
met kenmerk AWB 12/12547

Inzake:
Shokrije Hoseini met IND-kenmerk 0911.05.1355
aan te duiden als verweerder
Gemachtigde: mr. E. Derksen
advocaat te Arnhem, postbus 703, 6800 AS

Procesvertegenwoordiging

Postbus 258 1600 AG Almelo

Contactpersoon:
A.H. Straatman
tel 038 - 888 8892

- 1 **Inleiding**
De Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel (verder: de Minister) komt in hoger beroep van de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle van 2 mei 2012, verzonden op 2 mei 2012, met kenmerk AWB 12/12547 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de 13 april 2012 uitgereikte kennisgeving als bedoeld in artikel 62a, eerste lid, van de Vw 2000 (hierna terugkeerbesluit), voor zover het betreft het inreisverbod, niet-ontvankelijk heeft verklaard en op grond van artikel 6:15, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), aan de Minister heeft doorgezonden ter afhandeling als bezwaar.
- 2 **Achtergronden**
 - 2.1 Bij besluit van 22 april 2011 is aan verweerder te kennen gegeven dat op haar de verplichting rust Nederland onmiddellijk uit eigen beweging te verlaten.
 - 2.2 Op 13 april 2012 is verweerder een maatregel van bewaring zoals bedoeld in artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a van de Vw 2000 opgelegd. Voorafgaand aan de oplegging van deze maatregel is aan verweerder op 13 april 2012 een terugkeerbesluit tevens inhoudende een inreisverbod voor de duur van twee jaren uitgereikt.
 - 2.3 Bij de thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het door verweerder ingestelde beroep tegen het terugkeerbesluit van 13 april 2012, ook voor zover het terugkeerbesluit het inreisverbod betreft, niet-ontvankelijk verklaard en op grond van artikel 6:15, eerste lid, van de Awb, aan de Minister doorgezonden ter afhandeling als bezwaarschrift.
- 3 **Grief**
 - 3.1 Ten onrechte oordeelt de rechtbank in de bestreden uitspraak op pagina 2:

“Nu eiseres niet aan haar uit dat besluit (van 22 april 2011) voortvloeiende terugkeerverplichting heeft voldaan, geldt het thans bestreden besluit niet als een terugkeerbesluit. Dit betekent dat het bij het bestreden besluit uitgevaardigde inreisverbod geen kennisgeving is als bedoeld in artikel 62a, eerste lid, van de Vw 2000 en derhalve de in artikel 75, aanhef en onder c, van de Vw 2000 neergelegde uitzondering op de verplichting eerst bezwaar te maken tegen een besluit, niet geldt voor het bij het bestreden besluit opgelegde inreisverbod.

Nu sprake is van een zelfstandige beschikking waarmee tegen eiseres een inreisverbod is uitgevaardigd, staan de rechtsmiddelen als bedoeld in afdeling 2 van hoofdstuk 7 van de Vw 2000 open. Dit brengt met zich dat eiseres eerst bezwaar had dienen te maken tegen de kennisgeving van de uitvaardiging van het inreisverbod van 31 januari 2012 (*kennelijke verschrijving van de rechtbank: 13 april 2012*). De rechtbank zal dan ook op grond van artikel 6:15, tweede lid, van de Awb het beroepsschrift van eiseres als een bezwaarschrift doorsturen aan verweerder ter verdere afhandeling.
- 4 **Toelichting op de grief**
 - 4.1 De Minister stelt voorop dat de wetgever bij de implementatie van richtlijn 2008/115/EG (hierna: de richtlijn) heeft beoogd ten aanzien van de hiermee geïntroduceerde onderscheiden besluiten, te weten het terugkeerbesluit en het inreisverbod, een concentratie van rechtsmiddelen te bewerkstelligen. Daarnaast wordt het onwenselijk geacht dat voor een vreemdeling die nimmer een aanvraag om een verblijfsvergunning heeft gedaan een ander

rechtsmiddelenregime zou gelden dan voor een vreemdeling die een dergelijke aanvraag wel heeft ingediend en (inmiddels) is uitgeprocedeerd.

- 4.2 Niet in geschil is dat ten aanzien van verveerder op 22 april 2011 een terugkeerbesluit is uitgevaardigd en dat verveerder zich niet heeft gehouden aan de daaruit voortvloeiende verplichting Nederland binnen de daarmee gestelde termijn te verlaten. Naar de letter van artikel 62a, eerste lid onder a Vw 2000 behoeft de Minister derhalve niet andermaal een terugkeerbesluit ten aanzien van verveerder uit te vaardigen.
- 4.3 Uit het vorenstaande volgt echter niet dat het terugkeerbesluit, uitgevaardigd op 13 april 2012, niet kan worden aangemerkt als een terugkeerbesluit als bedoeld in artikel 62a, tweede lid Vw, gelezen in samenhang met het eerste lid van dat artikel. In dat verband wijst de Minister er op dat de situatie welke zich in casu heeft voorgedaan, wordt beschreven in artikel 66a, eerste lid, onder b, Vw 2000. Daar wordt immers gesproken van een inreisverbod dat wordt uitgevaardigd door middel van een beschikking die mede strekt tot wijziging van het reeds gegeven terugkeerbesluit.
- 4.4 Vorenstaande vloeit eveneens voort uit de richtlijn. Blijkens artikel 3, zesde lid, alsmede artikel 11, eerste lid van de richtlijn wordt een inreisverbod immers steeds samen met een terugkeerbesluit genomen.
- 4.5 Nu het terugkeerbesluit van 22 april 2011 in rechte vaststaat, heeft de Minister bij besluit van 13 april 2012 een terugkeerbesluit en inreisverbod aan verveerder opgelegd, dat dient te worden beschouwd als wijziging van het besluit van 22 april 2011, voor zover dit ziet op de terugkeerverplichting. Middels dit terugkeerbesluit wordt gestipuleerd dat de vertrektermijn inmiddels is verlopen en derhalve is voldaan aan de voorwaarden voor het opleggen van een inreisverbod. Dit besluit is daarmee, gelezen in samenhang met het besluit van 22 april 2011, aan te merken als een kennisgeving als bedoeld in artikel 62a, eerste en tweede lid Vw 2000. Derhalve is artikel 75, aanhef en onder c, Vw van toepassing. Tegen het terugkeerbesluit alsmede het daarmee verbonden inreisverbod van 13 april 2012, dat tezamen beschouwd dient te worden als meeromvattend besluit zoals omschreven in artikel 6, zesde lid van de Terugkeerrichtlijn, is dan ook terecht beroep ingesteld door verveerder. Van een (al dan niet partiële) niet-ontvankelijkheid van dit besluit kan naar het oordeel van de Minister dan ook geen sprake zijn.
- 4.6 In het licht van vorenstaande heeft de rechtbank ten onrechte het beroep, voor zover gericht tegen het inreisverbod, doorgezonden als bezwaar en had een inhoudelijke beoordeling van dat beroep plaats moeten vinden.
- 4.7 Uit het voorgaande volgt dat de Minister van mening is dat het beroep van verveerder, gericht tegen zowel het terugkeerbesluit als het inreisverbod ontvankelijk verklaard had dienen te worden en vervolgens ongegrond had dienen te worden verklaard.

5. Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder ingestelde beroep.

Zwolle, 9 mei 2012

A.H. Straatman, gemachtigde

*Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Postbus 258 7600 AG Almelo
telefoon 038 - 888 6892
telefax 038 - 888 6557*

PLIEGER & SAIJA
ADVOCATEN

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Advocaten
Mr. T.P. Boer
Mw. mr. E. Derksen
Mr. R. Plieger
Mr. R.F.M. Post
Mw. mr. M.L. Saija
Mr. A.H. Staring
Mw. mr. K.E. de Wit

Bezoekadres
Eusebiusbuitensingel 3

Postbus 703
6800 AS Arnhem

tel. 026-3702026
fax 026-3702098

plieger-saija-advocaten@hetnet.nl
www.plieger-saija-advocaten.nl

Arnhem, 9 mei 2012

Betreft : / Staat
Ons kenmerk : 1246410 ED/ed
Uw kenmerk :

RAAD VAN STATE INGEKOMEN - 9 MEI 2012	
ZAANKR.	70.204.730 /
AAN:	V3 /
BEHANDELD DO:	PAR:

Hoger beroep

Geeft eerbiedig te kennen:

[, geboren op , van Afghaanse nationaliteit,
kiest te dezer zake domicilie ten kantore van mr. E. Derksen aan de
Eusebiusbuitensingel 3, Postbus 703, 6800 AS Arnhem, die bepaaldelijk tot
gevolmachtigde is gesteld en als zodanig zal optreden, zulks met de macht van
substitutie;

MACHTIGING

Gelet op het bepaalde in artikel 70 van de Vreemdelingenwet 2000, verklaart
ondergetekende, E. Derksen advocaat te 6800 AS Arnhem, Postbus 703, nadrukkelijk
door mevrouw bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het indienen van een
hoger beroepsschrift tegen de uitspraak van de rechtbank Zwolle Awb 12/12547 d.d. 2
mei 2012 (productie 1).

hierna te noemen appellante, kan zich niet verenigen met
de uitspraak van de rechtbank Zwolle, noch met de overwegingen die hieraan ten
grondslag liggen en wel om de navolgende redenen.

PLIEGER & SAIJA
ADVOCATEN

I. Grieven

Appellante heeft de volgende grief tegen de uitspraak van de rechtbank Zwolle.

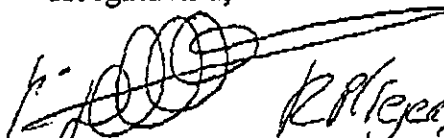
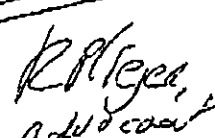
De rechtbank overweegt: "De rechtbank stelt vast dat eiseres bij besluit van 22 april 2011 te kennen is gegeven dat op haar de verplichting rust om Nederland onmiddellijk en uit eigen beweging te verlaten. In zoverre is met de kennisgeving van 13 april 2012, waarin die verplichting is herhaald, geen nieuw rechtsgevolg ingetreden, zodat het beroep daartegen als niet-ontvankelijk moet worden verklaard."

Appellante is van oordeel dat de rechtbank ten onrechte het beroep niet inhoudelijk heeft behandeld, reeds omdat het besluit van 22 april 2011 betrekking heeft op vertrek uit Nederland en het besluit van 13 april 2012 ziet op vertrek uit de EU en aldus een ander rechtsgevolg intreedt.

II. Conclusie

Gelet op het voorgaande kan de uitspraak van de rechtbank niet in stand blijven. Appellant verzoekt uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank te vernietigen, met veroordeling van verweerder in de proceskosten in beide instanties en toekenning van schadevergoeding.

Hoogachtend,

E. Derksen

advocaat.